

Sygn. akt II KZ 38/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2022 r.,
zażalenia skazanego **J. T.**
na zarządzenie Sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 7 września 2022 r., II AKo 103/22,
odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

p o s t a n o w i ł

utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy.

UZASADNIENIE

J. T. złożył w dniu 5 maja 2022 r. wniosek o wznowienie m.in. postępowania opisanego przez skazanego jako zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 22 czerwca 2018 r., II K 164/16. Wymieniony wyrok został jednak zaskarżony i wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2018 r., XI Ka 1155/18, Sąd Okręgowy w Lublinie utrzymał go w mocy.

Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu złożył opinie, w której stwierdził brak przesłanek do wznowienia tego postępowania (k.19).

W związku z powyższym pismem z dnia 17 sierpnia 2022, doręczonym w dniu 22 sierpnia 2022 r., Sąd Apelacyjny wezwał skazanego do uzupełnienia braków wniosku przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego (k. 25).

W związku z tym, że skazany tego braku nie uzupełnił zarządzeniem z dnia 7 września 2022 r., w sprawie II AKo 103/22, Sędzia Sądu Apelacyjnego zarządziła odmówić przyjęcia wniosku.

Powyższe zażalenie zostało zaskarżone przez J. T.. W tym zażaleniu skazany zawarł krytyczne uwagi odnośnie sposobu prowadzonego przeciwko niemu ww. postępowania. Wyraził przekonanie, że „Sąd Apelacyjny w Lublinie próbuje nie dopuścić do wznowienia postępowania, bo są świadomi tego, że będą musieli mnie uniewinnić, a wtedy będzie przysługiwać mi odszkodowanie”. Nadto w dniu 17 października 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo skazanego (sporządzone przez niego w dniu 10 października 2022 r.), w którym to stwierdził, iż Sąd Rejonowy w Kraśniku skazał go trzy razy za to samo „pod trzema sygnaturami”. Dodał, że sędziowie Sądu Rejonowego w Kraśniku dopuścili się wobec jego rodziny „prześladowania i zbrodni komunistycznej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone zażalenie należało utrzymać w mocy, jako w pełni zasadne, bo zgodnie z obowiązującym prawem.

Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata, radcę prawnego lub radcę Prokuraturii Generalnej RP. Złożony przez skazanego wniosek nie spełnia tego wymogu formalnego. Wyznaczony z urzędu obrońca nie stwierdził przesłanek do wznowienia postępowania, a skazany pomimo wezwania do uzupełniania tego braku nie uczynił tego w wymaganym terminie.

Skarżący nie przedstawił w złożonym zażaleniu żadnych argumentów, które mogłyby podważyć trafność decyzji podjętej w zaskarżonym zażaleniu. W związku z niektórymi argumentami podniesionymi w zażaleniu pokreślić należy, że zarządzenie zostało wydane nie w wyniku rozpoznania złożonego przez niego wniosku, ale w związku z brakami formalnymi jego pisma, które uniemożliwiają dalsze procedowanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

